

forladede standpunkt. Bestemmelsen bør formuleres i retning af luftfartslovens § 36. Og i hvert fald bør motiverne ikke stå uimodsagte på dette punkt.

8). Hverken i § 5 eller i § 14 er der taget hensyn til foreningens forslag om, at *ejeren* af et pelsdyr eller anden *sagkyndig assistance*, hvis det kan ske uden urimelig ulejlighed, skal *tilkaldes*, når et undsluppet pelsdyr skal optages eller bortfjernes fra en fremmed ejendom, hvor det er trængt ind. Kommissionen har som begrundelse for sin afstandtagen fra dette forslag henvist til det besvær, der herved kan påføres den pågældende, der ønsker at optage eller fjerne dyret, men hertil er at sige, at reglen jo efter sin formulering netop kun skal gælde, hvor der ikke forvoldes den pågældende urimelig ulejlighed. Til henvisningen til, at en tilsvarende regel ikke er foreslået med hensyn til andre husdyr, skal bemærkes, at der normalt heller ikke vil være brug derfor, da de fleste grundejere på landet vel vil være sagkyndige med hensyn til behandlingen af de mere almindelige husdyr. Endelig er der henvist til, at reglen vil harmonere dårligt med optagerens ret til at holde dyret tilbage, indtil skadeserstatning m. v. er betalt. Denne betragtning kan for det første ikke anvendes, hvor det blot gælder om at bortjage dyret (§ 14), og hvor det drejer sig om optagelse, er der jo intet til hinder for, at optageren, således som det er hans gode ret, beholder dyret, indtil erstatningen er betalt, selvom han har haft ejerens eller anden sagkyndig assistance til optagelsen. Man har ikke haft tilstrækkeligt blik for, at det her drejer sig ikke blot om beskyttelse for en privatmands berettigede interesser, men også om den almindelige samfundsmæssige betydning af, at værdier ikke urimeligt udsættes for fare for ødelæggelse, hvortil endelig kommer et rimeligt hensyn til, at dyret ikke udsættes for unødige lidelser eller unødigt at miste livet.

9). § 14 omhandler for det første grundejerens ret til at *fjerne* et indtrængende dyr fra sin grund. Angående ønskeligheden af tilkaldelse af sagkyndig assistance, når det drejer sig om et pelsdyr, er talt ovenfor under punkt 8. Her skal yderligere nævnes, at udkast III udtalte, at det kunne ske på den måde, grundejeren finder mest hensigtsmæssig. Dette er på foreningens foranledning ændret til „på hensigtsmæssig måde“, hvorved det er fastslået, at grundejeren skal foretage bortfjernelsen på en måde, som efter almindelig opfattelse — ikke efter hans private opfattelse — er hensigtsmæssig, og at han ifalder erstatningsansvar, hvis måden er uhensigtsmæssig og dyret lider skade. Den nu valgte affattelse er tilfredsstillende.

Imidlertid har disse regler om grundejerens ret til at fjerne dyret kun liden betydning på grund af de vidtgående regler, der gives med hensyn til hans ret til at *dræbe* dyret. Den i udkast III indeholdte bestemmelse om, at dette uden videre kunne ske, når den pågældende dyreart i fritlevende stand måtte anses for farlig eller skadelig, er ganske vist som følge af foreningens stærke kritik af denne bestemmelse blevet noget modificeret, idet en nedskydning uden nogen forudgående advarsel til ejeren af dyret efter det nye udkast kun kan ske, når dyret angriber mindre husdyr eller frembyder nærliggende fare for person eller ejendom, men til gengæld har nedskydningsretten fået en meget alvorlig drejning gennem den til § 1 føjede bestemmelse, hvorom jeg har talt under punkt 1. Når 1 måned er forløbet, kan den jagtberettigede uden at respektere de i § 14 angivne kauteler nedskyde og beholde dyret, selvom det drejer sig om et nok så kostbart dyr. Pelsdyrene er ene af alle dyrearter behandlet på den måde.

I den gældende jagtlovs § 11 — som af domstolene *ikke* er fundet analogisk anvendelig på pelsdyr — kan omstrefjende hunde (hvormed kommissionen dog ellers vil ligestille undslupne pelsdyr, s. side 54) dræbes, *når de forgæves har været sagt optaget*. Der er *ingen* regel om, at *det dræbte dyr tilfalder nedskyderen*. Det må afleveres til ejeren. Noget lignende regler findes for grundejerens vedkommende i den gældende mark- og vejfredslovs § 7. Det er udtrykkeligt foreskrevet, at grundejeren først skal forsøge at optage hunden, og at ejeren af denne kan forlange det dræbte dyr tilbage.

Det vil i sammenligning med disse bestemmelser bedst ses, hvilket alvorligt tilbageskridt lovudkastet betyder for pelsdyrejerne i forhold til den nu gældende retstilstand. Ikke blot stiller loven dem ikke, som nu, bedre end hundeejerne, men den stiller dem gennem reglerne i §§ 1 og 14 meget væsentligt ringere.